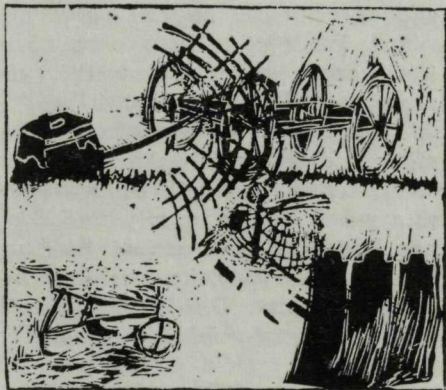

Szerelem, partok

A Semmi szélére szorítva,
a mondhatatlant ficamítva,
kihez szól dalom, ég alatt zengve?
Uram, ki lépteim megeste,
hol, milyen ribancot gazdagít?
Nélküle szobám a világ,
ablakom — táj,
ajtóm — határ,
Évából csak a sors jutott.
S nem én, ő volt, ki elfutott
s minden övé!
Szerelem, partok, kígyókisértés...

A Hold körmökre égett,
ellobbant minden fűz haja;
rámszabott sikoly és
mértékutáni éjszaka.

Helyzet- gyakorlatok

Jövök a szemem mögötti tűzből,
a bal lépésem sáros.
Felettem nyitott ég,
a résen varjú szívárog.

Két szék közt a sarokban
gömbölyödik emlékem,
simogatni sem merem

Micsoda kincs!
Arcom helyén valaki nincs.

Az anyagok magömlése vagyunk,
százféle hatalom.
Mint ha rabok lennénk.
Csak szabadon.

Édes Istenem, takarj be,
fázom nagyon.
Vagy adj társat, kivel
a reszketésben ellakom.

Pár nap múlva sárgába
hajlik lila virága
bárki öt ujjának
de a dobhártyán örökre
kivirágzik a
csattanás

Bokrok közt

Bokrok közt a távol
csendtől csendhez táncol,
kormos ég dunyhája
szeretőkre ráforr.

Bokrok közt a távol
holdas éjhez pártol,
csillagok járásán,
halott Apám sírján
fény pereg s aláhull.

Talpig nyárban

Tenyérvnyi egükön pállott a Nap,
és éhes nyárba temette arcuk a barázda.
Arra való az élet, sohse kérdezzünk semmit,
mondták tüzes csalánnak, aranyos gólyahirnek,
és kévékbe szedték az árnyakat,
ólba tereltek elbödült estét.
Teleik fölött repedt kemencék
füstjében gyerek lábakkal harangoztak az évek.
Hálni járt beléjük a „félek”.
És mentek a hosszú, fényesre kalapált nyárba,
ahol halálra várva készülődött az árpa,
pipacs vérébe zuhant.
Paraszti csontok nyitnak az estikék alatt.

Szívünkig ér az Alföld.

Titkos záradék

Takarót hajt csípóm kérdőjelére,
álmában hasam holdját dicsérve megsimít.
Engem szeret, vagy csontjaim fekvését imádjá?
Kellünk egymás bajára.

Aki ismeri DIENES ESZTER-t, tudja, hogy tatáros arca pontosan kifejezi lényegét: a pogány, vad erőt, a zabolátlan vitalitást, a meghökkenően nyílt, lefegyverzően tiszta embert. Ezek a sajátos jegyek szerencsére a verseiben is uralkodnak. Dienes Eszter lírájában megragadó a kíméletlen mindent-kimondás, önmagát kiszolgáltatató gyónása, teremtett költői világának pörösege, alarctalan önfelmutatása. Föld-szaga van az ő verseinek. Hű képet kapunk belőlük vajúdó valóságunkról, az ember-nőköltő helykereső vergődéseiről és erőfeszítéseiről, s nem utolsó sorban egy ígéretesen alakuló markáns költői terrénúmról.

Nyilvánvaló, hogy Dienes Eszter nem intellektuális alkat, hiányzik belőle a kartéziáns fegyelem és racionalizmus. Az intuíció, a mégoly termékeny ösztönösség azonban ma már alighanem kevés egy autonóm, érvényes költői világteremtéshez. Lírájának nagy értéke, az őszinteség, elsősorban etikai, s nem esztétikai érték. Az etikum és esztétikum valószínűségi sziámi ikerpár a magyar líra történetében, az egyik elhanyagolása a másik létét is veszélyezteti. Dienes Eszternek nem szabad kevéssel beérnie! Nem elég, ha valaki csiszolatlan gyémánt. De ő tudja, mivel tartozik tehetségének és olvasóinak: munkával.

KÖRMENDI LAJOS